

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Artur Fryc
Protokolant:	sekr. sądowy Bartłomiej Fachinetti

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2020 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy P. P. (1)

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek odwołania P. P. (1)

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

z dnia 26 października 2018 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób że zalicza do wysługi emerytalnej P. P. (1) okres od dnia 23 kwietnia 2010 do dnia 11 kwietnia 2011 r.

Sędzia Artur Fryc

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 października 2018 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA, na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1 w zw. Z art. 16 ust. 2 oraz 33 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r., poz. 132 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 sierpnia 2018 r., odmówił P. P. (2) zaliczenia do wysługi emerytalnej okresu zawieszenia w czynnościach służbowych od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r.

W uzasadnieniu organ emerytalno-rentowy wskazał, iż ubezpieczony został zwolniony ze służby w dniu 11 kwietnia 2011 r. na podstawie art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 2067 z późn. zm.). Decyzją z dnia 6 maja 2011 r. o ustaleniu prawa do emerytury policyjnej ubezpieczonemu ustalono prawo do emerytury, przy czym zgodnie z art. 3 ust. 7 w związku z art. 16 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, okres zawieszenia w czynnościach służbowych od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r. nie został wliczony do wysługi emerytalnej. Organ dodał, iż wyżej wskazany art. 16 ust. 2 cytowanej ustawy nie wymienia instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, która polega na zaniechaniu skazania i wymierzenia kary sprawcy winnego popełnienia przestępstwa. Warunkowe umorzenie jest środkiem probacyjnym, tj. szczególnym środkiem odpowiedzialności karnej, polegającym na poddaniu próbie sprawcy przestępstwa, ma więc zastosowanie do

sprawcy przestępstwa, a zatem zakłada się popełnienie przestępstwa i winę sprawcy. Wyrok warunkowo umarzający postępowanie, choć nie jest wyrokiem skazującym, jest orzeczeniem, które stwierdza popełnienie przestępstwa oraz winę sprawcy. Zdaniem organu emerytalno-rentowego, należy stwierdzić, iż wolą ustawodawcy było zaliczenie do wysługi emerytalnej okresów pozbawienia wolności, czy okresów zawieszenia w czynnościach służbowych w przypadkach, kiedy funkcjonariusz nie popełnił przestępstwa, a zatem nie można przypisać mu winy. Wobec powyższego warunkowe umorzenie postępowania karego przez sąd nie uzasadnia doliczenia do wysługi emerytalnej okresu zawieszenia funkcjonariusza w czynnościach służbowych.

(decyzja odmowna ZER-u – k. 117-118 a.r.)

Od powyższej decyzji odwołanie złożył P. P. (1), wnosząc o jej zmianę i zaliczenie do wysługi emerytalnej spornego okresu zawieszenia w czynnościach służbowych od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r. W uzasadnieniu odwołujący wskazał między innymi, iż nie był ukarany dyscyplinarnie poprzez wydalenie ze służby, postępowanie karne zakończyło się warunkowym umorzeniem postępowania na okres próby 2 lat, wobec czego odwołujący w świetle prawa jest osobą uniewinnioną, nie widnieje w Krajowym Rejestrze Karnym informacja o jego karalności, zaś wyrok stał się ostateczny. Nadto odwołujący podniósł, iż instytucja warunkowego umorzenia postępowania karnego polega na tym, że sąd uznaje oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, jednakże odstępuje od wydania wyroku skazującego. Osoba wobec której sąd warunkowo umorzył postępowanie karne zachowuje w świetle prawa status osoby niekaranej za przestępstwo popełnione umyślnie. Między innymi Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 stycznia 1971 r. (VI KZP 26/69, OSNKW 1971/3, poz. 33) oraz postanowieniu z dnia 1 marca 2004 r. (V KK 373/03, OSNwSK 2004 r., nr 1, poz. 437) wskazał, iż warunkowe umorzenie postępowania stanowi odstępienie od skazania i karania sprawcy. Ustawa o KKR również nie traktuje warunkowego umorzenia postępowania jako skazania, skoro w art. 1 ust. 2 pkt 1 określa odrębną kategorię informacji, wskazując, iż KKR zawiera dane osób prawomocnie skazanych za przestępstwa lub przestępstwa skarbowe, zaś samo wskazanie w rejestrze możliwości zakończenia postępowania, nie wskazuje na skazanie danej osoby. Nadto w odwołaniu zawarto wnioski o wyrównanie zaległych świadczeń emerytalnych wraz z odsetkami.

(odwołanie – k. 2-9 a.s.)

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalno-rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od odwołującego się na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu organ wskazał między innymi, iż działanie organu związane z odmową zaliczenia do wysług emerytalnej spornego okresu wynikało z posiadanej w sprawie dokumentacji oraz wprost z przepisów prawa, tj. art. 16 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Przepis ten nie zawiera przesłanki dotyczącej warunkowego umorzenia postępowania. Instytucja warunkowego umorzenia postępowania karnego polega na tym, by w sprawach drobniejszych i przy pozytywnej charakterystyce sprawcy nie doprowadzać do skazania za popełniony czyn, a więc zdaniem organu emerytalno-rentowego, stanowi w istocie milcząca uznanie nie tylko faktu popełnienia czynu, ale również winy sprawcy

(odpowiedź na odwołanie – k. 11-13 a.s.)

W piśmie z dnia 7 stycznia 2020 r. organ emerytalno-rentowy wskazał, iż nie została dotychczas wydana żadna decyzja w przedmiocie zawartego w odwołaniu wniosku o wyrównanie zaległych świadczeń i wypłaty odsetek, wskazując, iż wydanie takiej decyzji byłoby przedwczesne z uwagi na przedmiot zaskarżonej decyzji z dnia 26 października 2018 r.

(pismo procesowe ZUS – k. 21 a.s.)

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

P. P. (1), urodzony w dniu (...), od dnia 30 grudnia 1992 r. pełnił służbę w Policji. Na podstawie Rozkazu Personalnego Nr (...) Komendanta Miejskiego Policji w Z. z dnia 23 kwietnia 2010 r. w okresie od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia 22 lipca 2010 r. odwołujący został zawieszony w czynnościach służbowych na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy z dnia

6 kwietnia 1990 r. o Policji, w związku z przedstawieniem mu przez Prokuraturę Rejonową w B. zarzutu dokonania czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k. Kolejno Rozkazem Personalnym Nr (...) Komendanta Miejskiego Policji w Z. z dnia 15 lipca 2010 r., przedłużono zawieszenie na okres od dnia 23 lipca 2020 r. do czasu zakończenia postępowania karnego. Mężczyzna nie był skazany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby. Odwołujący zwolniony został ze służby w Policji w dniu 11 kwietnia 2011 r., za trzymiesięcznym wypowiedzeniem stosunku służby.

(zaświadczenie o przebiegu służby dla celów emerytalno-rentowych – k. 4 a.r., decyzja Nr (...) – k. 114 a.r.)

Decyzją z dnia 6 maja 2011 r. znak (...) Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA ustalił P. P. (2) prawo do emerytury policyjnej od dnia 12 kwietnia 2011 r., tj. od dnia następnego przypadającego po dniu zwolnienia ze służby. W uzasadnieniu decyzji organ emerytalno-rentowy wskazał, iż zgodnie z art. 3 ust. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy okres zawieszenia w czynnościach służbowych od dnia 24 kwietnia 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r. nie został zaliczony do wysługi emerytalnej. Organ wskazał, iż wyrównanie świadczenia za okres od dnia 1 maja 2011 r. do 31 maja 2011 r. w kwocie brutto (...) zł zostanie wypłacone wraz ze świadczeniem za miesiąc czerwiec br.

(decyzja ZER-u z 06.05.2011 r. – k. 35 a.r.)

W dniu 15 czerwca 2011 r. P. P. (1) złożył wniosek w organie emerytalno-rentowym o doliczenie do wysługi emerytalnej okresu opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe po zwolnieniu ze służby w Policji z tytułu prowadzonej samodzielnie działalności gospodarczej w okresie od dnia 12 kwietnia 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r.

(wniosek z 15.06.2011 r. – k. 45 a.r., zaświadczenie ZUS z 03.06.2011 r. – k. 46 a.r.)

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2011 r. znak (...) Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA ustalił P. P. (2) prawo do policyjnej renty inwalidzkiej od dnia 12 kwietnia 2011 r. (tj. od dnia następnego przypadającego po dniu zwolnienia ze służby).

(decyzja ZER-u z 04.08.2011 r. – k. 49 a.r.)

Jednocześnie decyzją z dnia 4 sierpnia 2011 r. organ emerytalno-rentowy dokonał zmiany emerytury policyjnej odwołującego się, w związku z przyznaniem od dnia 12 kwietnia 2011 r. podwyższenia emerytury z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą w Policji oraz w związku z doliczeniem od dnia 1 czerwca 2011 r. okresu pracy wykonywanej po zwolnieniu ze służby.

(decyzja ZER-u z 04.08.2011 r. – k. 48 a.r.)

Wobec P. P. (1) toczyło się postępowanie karne. Odwołujący oskarżony był o czyn polegający na tym, że w dniu 23 października 2009 r. w J., powiatu (...), będąc funkcjonariuszem publicznym jako Kierownik Posterunku Policji w A., nie dopełnił ciężących na nim obowiązków służbowych podczas interwencji przeprowadzonej wobec J. K., w ten sposób, że po otrzymaniu informacji o osobie kierującej samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, nie powiadomił dyżurnego Komendy Miejskiej Policji w Z. o zgłoszonym przestępstwie, jak też nie podjął niezbędnych czynności wobec sprawcy tego czynu oraz zaniechał wszczęcia i przeprowadzenia postępowania przygotowawczego o występki z art. 178a § 1 k.k., działając tym samym na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. Wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Z. II Wydział Karny w sprawie o sygn. akt II Ka 737/15 warunkowo umorzył postępowanie karne wobec P. P. (1) na okres próby wynoszący 2 lata, orzekł nadto wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł na rzecz Funduszu (...)

(odpis wyroku SO w Z. z 06.11.2015 r. – k. 113 a.r.)

Decyzją Nr (...) z dnia 15 czerwca 2016 r. Komendant Miejski Policji w Z. orzekł o wypłacie zawieszonyj części uposażenia oraz obligatoryjnych podwyżek wprowadzonych w okresie zawieszenia od dnia 1 maja 2010 r. do 11 kwietnia 2011 r.

(decyzja Nr (...) – k. 114 a.r.)

Odwołujący nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego. Zatarcie skazania nastąpiło w dniu 6 maja 2018 r.

(informacja Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 22.08.2018 r. – k. 115 a.r.)

W dniu 30 sierpnia 2018 r. P. P. (1) złożył wniosek o zaliczenie przez organ emerytalno-rentowy do wysługi emerytalnej okresu zawieszenia w czynnościach służbowych od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r.

(wniosek z 30.08.2018 r. – k. 116 a.r.)

Decyzją z dnia 26 października 2018 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA, na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1 w zw. Z art. 16 ust. 2 oraz 33 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r., poz. 132 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 sierpnia 2018 r., odmówił P. P. (2) zaliczenia do wysługi emerytalnej okresu zawieszenia w czynnościach służbowych od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r.

W uzasadnieniu organ emerytalno-rentowy wskazał, iż ubezpieczony został zwolniony ze służby w dniu 11 kwietnia 2011 r. na podstawie art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 2067 z późn. zm.). Decyzją z dnia 6 maja 2011 r. o ustaleniu prawa do emerytury policyjnej ubezpieczonemu ustalono prawo do emerytury, przy czym zgodnie z art. 3 ust. 7 w związku z art. 16 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, okres zawieszenia w czynnościach służbowych od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r. nie został wliczony do wysługi emerytalnej. Organ dodał, iż wyżej wskazany art. 16 ust. 2 cytowanej ustawy nie wymienia instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, która polega na zaniechaniu skazania i wymierzenia kary sprawcy winnego popełnienia przestępstwa. Warunkowe umorzenie jest środkiem probacyjnym, tj. szczególnym środkiem odpowiedzialności karnej, polegającym na poddaniu próbie sprawcy przestępstwa, ma więc zastosowanie do sprawcy przestępstwa, a zatem zakłada się popełnienie przestępstwa i winę sprawcy. Wyrok warunkowo umarzający postępowanie, choć nie jest wyrokiem skazującym, jest orzeczeniem, które stwierdza popełnienie przestępstwa oraz winę sprawcy. Zdaniem organu emerytalno-rentowego, należy stwierdzić, iż wolą ustawodawcy było zaliczenie do wysługi emerytalnej okresów pozbawienia wolności, czy okresów zawieszenia w czynnościach służbowych w przypadkach, kiedy funkcjonariusz nie popełnił przestępstwa, a zatem nie można przypisać mu winy. Wobec powyższego warunkowe umorzenie postępowania karnego przez sąd nie uzasadnia doliczenia do wysługi emerytalnej okresu zawieszenia funkcjonariusza w czynnościach służbowych.

(decyzja odmowna ZER-u – k. 117-118 a.r.)

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy i aktach emerytalnych dokumentów. W ocenie Sądu dokumenty znajdujące się w aktach tych są autentyczne, a ich treść nie budzi wątpliwości. Treść tych dokumentów nie była także negowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie P. P. (1) zasługiwało na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się w istocie do ustalenia, czy organ emerytalno-rentowy słusznie odmówił zaliczenia do wysługi emerytalnej okresu zawieszenia odwołującego się w czynnościach służbowych w związku z przedstawieniem mu przez Prokuraturę Rejonową w B. zarzutu dokonania czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k.

W myśl art. 12 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r., poz. 132 z późn. zm.) emerytura policyjna przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który w dniu zwolnienia posiada 15 lat służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Celnej, Służbie C.-Skarbowej lub w Służbie Więziennej z wyjątkiem funkcjonariusza, który ma ustalone prawo do emerytury określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obliczonej z uwzględnieniem okresów służby i okresów z nią równorzędnych.

W myśl art. 16 ust. 1 ww. ustawy funkcjonariuszom, którzy spełniają warunki określone w art. 12, zalicza się do wysługi emerytalnej, uwzględnianej przy obliczaniu emerytury na podstawie art. 15 lub art. 15e, posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe, w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie zaś z art. 16 ust. 2 ww. ustawy do wysługi emerytalnej zalicza się również okresy pozbawienia wolności i odbywania kary pozbawienia wolności oraz okresy zawieszenia w czynnościach służbowych, w przypadku gdy funkcjonariusz został uniewinniony lub postępowanie karne zostało umorzone, albo gdy nie został ukarany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby.

Odwołujący został zawieszony w czynnościach służbowych od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r. w związku z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem karnym (na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w związku z przedstawieniem mu przez Prokuraturę Rejonową w B. zarzutu dokonania czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k.), które zostało ostatecznie prawomocnie zakończone wyrokiem warunkowo umarzającym postępowanie karne wobec P. P. (1) na okres próby wynoszący 2 lata. Nie zastosowano natomiast wobec odwołującego kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby (art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji), gdyż wnioskodawca w dacie zakończenia postępowania był już poza służbą. Odwołujący zwolniony bowiem został ze służby w Policji w dniu 11 kwietnia 2011 r.

Organ emerytalno-rentowy stał na stanowisku, jakoby art. 16 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nie wymieniał instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, która polega na zaniechaniu skazania i wymierzenia kary sprawcy winnego popełnienia przestępstwa. Jak podnosił organ, warunkowe umorzenie jest środkiem probacyjnym tj. szczególnym środkiem odpowiedzialności karnej, polegającym na poddaniu próbie sprawcy przestępstwa, ma więc zastosowanie do sprawcy przestępstwa, a zatem zakłada się popełnienie przestępstwa i winę sprawcy.

Przesłanki zastosowania wobec sprawcy przestępstwa warunkowego umorzenia określa przepis art. 66 k.k. Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Nie sposób jednak przyjąć za właściwą wykładnię art. 16 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, na którą powoływał się Zakład Emerytalno-Rentowy MSWiA. Wprawdzie nie ulega wątpliwości, iż wolą ustawodawcy było zaliczenie do wysługi emerytalnej okresów pozbawienia wolności czy okresów zawieszenia w czynnościach służbowych w przypadkach, kiedy funkcjonariusz nie popełnił przestępstwa.

Jednakże wykładnia gramatyczna i logiczna wskazanego wyżej przepisu prowadzi do wniosku, że okresów zawieszenia w służbie (podobnie jak okresów pozbawienia wolności) nie wyłącza się z wysługi emerytalnej w przypadkach, gdy wynikiem prowadzonego postępowania karnego było uniewinnienie funkcjonariusza lub umorzenie wobec niego postępowania karnego (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 2 grudnia 2011 r., II UK 73/11, Legalis).

Zaprezentowana wyżej wykładnia – co warto zauważyć na marginesie rozważań – znajduje potwierdzenie w treści projektu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw, (Sejm RP V kadencji, druk sejmowy nr 928), w którego uzasadnieniu wskazano, że istotą proponowanej regulacji było między innymi wyłączenie z okresów wliczanych do wysługi emerytalnej okresów zawieszenia w czynnościach służbowych, w przypadku gdy funkcjonariusz nie został uniewinniony, albo gdy postępowanie karne nie zostało umorzone lub jeżeli został on ukarany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby.

Okres zawieszenia funkcjonariusza policji w czynnościach służbowych, podlega jednak zaliczeniu do wysługi emerytalnej w trzech przypadkach, a więc jeżeli wynikiem toczącego się postępowania karnego przeciwko funkcjonariuszowi było:

(1) jego uniewinnienie,

(2) umorzenie w stosunku do niego postępowania karnego oraz

(3) w przypadku gdy nie został on ukarany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby – art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Postępowanie wobec odwołującego P. P. (1) zostało warunkowo umorzone. Przedłożona przez odwołującego informacja Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 22 sierpnia 2018 r. potwierdziła fakt, iż odwołujący nie figuruje w Kartotece Krajowego Rejestru Karnego.

Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym /rejestrze Karnym (Dz. U. z 2018 r., poz. 1218 z późn. zm.) w Rejestrze gromadzi się dane o osobach przeciwko którym prawomocnie warunkowo umorzono postępowanie karne w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe.

W myśl zaś art. 14 ust. 1a ww. ustawy dane osobowe wyżej wymienionych osób usuwa się z Rejestru po upływie terminu określonego w art. 68 § 4 Kodeksu karnego, a ponadto po otrzymaniu zawiadomienia o podjęciu warunkowo umorzonego postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe. Na gruncie ww. przepisu prawa karnego warunkowo umorzonego postępowania nie można podjąć w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby.

Mając zatem na uwadze powyższe przepisy, pozytywny upływ okresu próby liczonego od dnia uprawomocnienia się wyroku przekształca warunkowe umorzenie w umorzenie definitywne a jego warunkowość po upływie okresu, o którym mowa w art. 68 § 4 k.k. staje się historyczna. Uzasadnionym jest zatem stwierdzenie, iż ostateczne umorzenie postępowania nie powinno zatem, jeżeli przepis szczególny ustawy nie stanowi inaczej, wywoływać dla funkcjonariusza negatywnych skutków nie tylko na płaszczyźnie odpowiedzialności karnej, ale również w oparciu o przepis 16 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 lutego 2009 r., I OSK 399/08).

Zatarcie skazania odwołującego się nastąpiło w dniu 6 maja 2018 r.

Zgodnie natomiast z art. 106 k.k. zatarcie skazania powoduje uznanie skazania za niebyłe, a wpis o skazaniu usuwa się z rejestru. Uznanie skazania za niebyłe tworzy fikcję prawną, że skazany nie był w ogóle karany, mimo że taki fakt w rzeczywistości miał miejsce. Uznanie skazania za niebyłe przywraca skazanemu status niekaranego; wymazany zostaje w sferze prawnej fakt skazania (M. Cieślak, Polskie prawo karne..., s. 484; S. Banczerz, L. Lernell, Prawo karne, Warszawa 1948, s. 145). Likwiduje ono następstwa skazania w zakresie ograniczenia praw skazanego, ale nie powoduje restitutio in integrum. Jest ono oznaką osobistej rehabilitacji sprawcy, który zostaje ponownie zintegrowany w wykonywaniu swoich praw (servata distantia). Skazany zostaje zwolniony z ponoszenia skutków skazania, a wobec tego nie można stosować wobec niego żadnych ograniczeń, wiążących się ze skazaniem (M. Surkont, Prawo karne..., s. 138). Następuje to z chwilą zatarcia skazania.

Wobec zatem wszelkich wyżej wskazanych okoliczności i wywodów, nie ulega wątpliwości sądu, iż zaszyły przesłanki wskazane w przepisie 16 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Okres zawieszenia P. P. (1) w czynnościach służbowych od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r. winien zostać uwzględniony w wysłudze emerytalnej odwołującego się.

Należy również zauważyć iż analogicznej wykładni korzystnej dla osoby odwołującej dokonał także Sad Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 maja 2009 r. (III AUa 131/09) w którego tezie wskazano, że pomimo tego, że warunkowe umorzenie jest orzekane w oparciu o inną podstawę prawną niż umorzenie postępowania karnego z innych przyczyn, to jednak okresy zawieszenia w czynnościach służbowych również w takim wypadku podlegają zaliczeniu do wysługi emerytalnej na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Argumentacja przedstawiona w tym orzeczeniu jest trafna i sąd okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w całości ją podziela, przez co taka wykładnia może znaleźć zastosowanie również w tym przypadku.

Także zatem z tego względu odwołanie zasługiwało na uwzględnienie a zaskarżona decyzja wymagała zmiany.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

Sędzia Artur Fryc

Zarządzenie: (...)